

EKKO UNG-KLUBB PROSJEKTBESKRIVELSE

Foreningen Ekko ønsker å etablere et regelmessig konsert/klubbserie for aldersgruppen 15-18. I 2017 planlegges totalt 12 arrangementer som skal være et tydelig , gratis og åpent tilbud for alle ungdomsgrupperinger - uavhengig av etnisitet og kulturell bakgrunn, på Østre – Hus for lydkunst og elektronisk musikk.

Ekko arbeider som konsertarrangør med elektronisk og eksperimentell musikk. Foreningen ble etablert i 2003 og arrangerer i 2016 den trettende utgaven av Ekkofestivalen, i tillegg til sitt virke som helårsarrangør. Ekko er også initiativtaker, drifter og medeier av Østre - Hus for lydkunst og elektronisk musikk. Ekko er Vestlandets viktigste formidler av elektronisk alternativ musikk, og har gjennom sine kunstneriske programmer og etableringen av Østre bidratt til økt internasjonal oppmerksomhet rundt dette feltet i Norge.

Østre har siden oppstarten i 2012 utviklet seg til Bergens og regionens viktigste samlingspunkt både for det spesialiserte elektroniske kunstfeltet og for et ungt musikkinteressert publikum. Østre og Ekko som både produsent/produksjonslokale og spillested har vært viktige for så ulike elektroniske artister som f. eks Sonny Alven, Todd Terje , Drippin og Stian Westerhus. Både Ekko og Østre har lenge arbeidet for å kunne tilby den yngste delen av det ordinære utelivspublikummet både kvalitative og tydelige kulturopplevelser, pr i dag er Østre Bergens eneste seriøse kulturscene som aldri har høyere aldersgrense enn 18 år, og som tilrettelegger for inngang under 18 med verge noe som har fått mye oppmerksomhet.

Det nye prosjektet Ekko Ung er neste steg i prosessen med å ta et ungt publikum på alvor, vi ønsker å tilby de artistene som spiller på vår klubb og konsertserie på lørdager - med samme rammer som alle andre arrangementer, kun med den forskjellen at arrangementet er åpent for et yngre publikum og , og med muligheter for unge artister å vise seg frem sammen med dem.

Elektronisk musikk er i sterk fremvekst både lokalt og internasjonalt, men det finnes ingen sentrumsnære seriøse lokale arenaer eller møtesteder for publikum og aspirerende utøvere i aldersgruppen 15-18, topp utstyrsrigg og internasjonal programmering – kan dette prosjektet blir en viktig faktor innen regionens kulturtilbud til unge. Denne musikken er mange unges tydeligste kulturelle referanseramme, og en avgjørende inngangsport for å utvikle seg til konsumenter av et bredere spekter av kulturelle utrykk.

Elektronisk klubbmusikk er en global ungdomskultur i sterk utvikling som trenger en regional samlingsplass som både kan bidra til å utvikle unge artister, oppdra et ungt publikum og lage programmer hvor publikum får oppleve internasjonal og lokale størrelser, og hvor publikum både under og over 18år kan oppleve elektronisk musikk sammen, på samme arena. Vi mener at den viktigste forutsetningen for å lykkes med arrangementer for ungdom under 18 er å prioritere og vie dette like mye oppmerksomhet som vårt andre innhold.

Arrangører, festivaler og kulturscener nedprioriterer ofte det yngre publikumssegmentet på bakgrunn av lavere inntjening, et unntak i noen tilfeller store utendørskonsserter, men det er uansett ikke på denne type arrangementer grunnlaget legges for en levende undergrunns ungdomskultur. Vi tar dette unge publikummet på alvor og ønsker at også de skal få ta del i nyskapende og grensesprengende elektroniske musikkopplevelser.

På tross av et blomstrende marked og en sterk økning i antall festivaler og klubber som fokuserer på elektronisk musikk rundt om i Europa, så er Ekko helt unik i Norge. Behovet for sterke nisjeformidlere er tydeligere enn på lenge. Spesielt med tanke på at musikkmarkedet i Norge har dreid mot større og større arrangementer. Nisjearrangører som Ekko bidrar med et tydelig fokus på innhold og kvalitet, og bidrar med å igangsette kvalitativ egenproduksjon, og hjelper med å spre kunnskap om og interesse for lydbasert kunst og elektronisk musikk. En av Bergens klubbmusikk's viktigste faktorer for utvikling har vært et tydelig internasjonalt fokus, og lokale arrangørers arbeid med å bringe spennende artister til byen og sette dem på samme scene som lokale navn, dette er noe som er viktig å fortsette med.

Ekkos hovedmålsettinger for 2016-2018 :

- Presentere høy kunstnerisk kvalitet
- Videreutvikle Ekkos rolle som en av Norges viktigste nisjearrangører både for publikum over og under 18 år.
- Spre kunnskap om og interesse for lydkunst, elektronisk og eksperimentell musikk.
- Åpne for økt samarbeid mellom lokale og internasjonale aktører
- Jobbe for å øke kompetansen i det lokale arrangørleddet.

Det planlegges som tidligere nevnt 12 arr. gjennom året. Reserverte datoer på Østre er: 12.februar - 18.mars – 8.april - 6.mai – 20.mai – 10.juni – 12.august - 9.september -7.oktober –28.oktober – 18.november – 16.desember, med fast åpningstid mellom 19.00 – 23.00. Det legges opptil at programmet hver kveld inneholder innslag fra både lokale unge artister, et nasjonalt anerkjent navn og en internasjonal artist. Etter ungdomsarrangementet er avsluttet opptre de internasjonale artistene for et eldre publikum på Østre. På denne måten utnyttes ressursene på best mulig måte. Det legges opp til en sømløs overgang mellom disse forskjellige segmentene av kvelden. Alle opptredener streames på nett med både bilde og lyd, slik at det vil være mulig å følge med selv om man ikke er tilstede på Østre.

Søkt støtte fra Hordaland Fylkeskommune vil bli brukt til å dekke husleie, bemanning, markedsføring og deler av artisthonorar. Under følger en liste over noen av de internasjonale utøverne som er aktuelle for dette prosjektet:

Kiasmos består av duoen Ólafur Arnalds og Jonas Ramsussen. Arnalds er en islandsk multi-instrumentalist og komponist som er kjent for sine komposisjoner for piano og strykekvartetter, men som også jobber med elektronisk musikk. Ramsussen er hjernen bak elektro-pop bandet Bloodgroup. Med Kiasmos-prosjektet ønsker de å kombinere og videreutvikle deres tidligere arbeid og skape et album som er i krysningspunktet mellom Arnalds sine akustiske, piano-baserte verk og Ramsussen sine synth-dominerte elektro-pop låter. Resultatet er noe midt i mellom som drar vekselvis på både elektronisk musikk, pop, klassisk musikk og samtidsmusikk.

Holly Herndon er kunstner og musiker. Hun jobber også med en doktorgrad i elektronisk musikk ved universitetet i Stanford. Hun har gjort en rekke album der hun utforsker legemlige erfaringer i ulike elektroniske medium gjennom elektronisk prosessering av vokal, alternative sangteknikker og FM-syntese.

Hendrik Weber aka Pantha du Prince er en tysk musiker og komponist som jobber med elektro-akustiske lydlandskap, psykedelisk musikk, tekno og house. Han er kjent for å samarbeide med en rekke musikere fra vidt forskjellige miljøer; dette er kanskje mest tydelig med hans prosjekt «The Bell Laboratory» hvor han samarbeidet med flere norske kirkeklokke-musikere. Med «The Triad» slår han seg sammen med Scott Mou (fra Panda Bear) og norske trommeslageren Bendik Kjeldsberg. Prosjektet blander Weber sin eksperimentering med Mou sin slørete synth og Kjeldsbergs intense perkusjon og skaper forførende og hypnotiserende lydlandskap.

Howling består av australieren Ry Cuming og tyske Frank Weidemann (kjent fra duoen Âme). Det startet som et anti-pop prosjekt, der Ry sin hypnotiserende vokal og Frank sine komposisjoner settes opp mot hverandre og utvikles over tid hvor de til slutt møtes i et slags musikalsk kosmos. Begge musikerne beskriver prosjektet som en intuitiv prosess hvor de begge jobber med ulike musikalske ideer helt til de finner et felles møtepunkt. Prosjektet tar det beste fra singer-songwriter tradisjoner og kler det opp i en moderne drakt.

Rocketnummernine startet som en improvisasjonsduo bestående av brødrene Ben og Tom Page. Noe av dette kan man fortsatt se spor av i bandet. Det er klare referanser til både Sun Ra og Fela Kuti når trommene sitter løst og synthene såvidt skimter på overflaten. Denne tilnærmingen kombinerer de med trekk fra klubbmusikk. Energien i låtene bygges opp over tid med intens instrumentasjon og hypnotiserende lyder skaper dynamikk. Rocketnummernine er sådan et av de første band som har perfektionert blandingen av improvisasjon, repetisjon og eksperimentering. Anerkjennelsen i form av samarbeid med Four Tet, Giles Peterson og oppvarming for selveste Radiohead vitner om at dette synet deles av flere.

Todd Terje er en norsk låtskriver, produsent og DJ. Han blir regnet som en av Norges aller mest talentfulle musikere innen elektronisk musikk og jobber hovedsaklig med sjangrene disko, pop, house og italo. Med en moderne tolkning av eldre sjangre og en eksepsjonell sans for harmonier og melodier ga Terje ut det kritikerroste It's Album Time. Terje har over tid gjort en rekke produksjoner under andre navn og et bestillingsverk for Ekko i 2012.

Andy Stott debuterte på labellet Modern Love tilbake i 2005 med Replace, en EP som allerede da viste at han var tungt inspirert av så vel Chicago som Detroit, men hadde funnet sin egen formel i kjernen av det hele. I årene siden den gang har han sluppet flere singler, EP'er og album, hvor han hele veien har perfektionert og utviklet, men også konstant endret og utfordret sitt lydbilde, både under eget navn, og som Andrea på sublabelet Daphne. Fra den dypeste techno til garage, sløv house til hyperaktiv footwork, men aldri uten sin egen signatur på det hele. I 2011 kom det en ny endring, da han slapp «Passed Me By» og «We Stay Together», to EP'er som sammen viste den nye retningen han nå jobber innenfor, med en roligere, dypere og mer sårbar stemning. Det hele toppet seg da han året etter slapp albumet «Luxury Problems». Den tydeligste endringen kom i form av at vokal ble introdusert som et viktig element. Hans tidligere pianolærer Alison Skidmore sin stemme ble klippet opp og prosessert, men gav allikevel en ny og mer menneskelig dimensjon til musikken. Albumet fikk enormt med oppmerksomhet og medier så forskjellige som Pitchfork, Vogue og New York Times, var plutselig interessert. Hans nyeste album kom i 2016 og ble av mange omtalt som hans viktigste utgivelse til nå.

André Bratten frå Oslo er norsk ambassadør for robodisko. Denne jobben gjer han med god stil - ikkje minst etter hans siste plate: "Be a Man You Ant". Den kom ut på Prins Thomas sitt label Full Pupp - og har gode dagar både i klubb- og cyberverda. Til og med Pitchfork har fatta interesse for denne og gitt titulert den best new track. Det er betre enn ein Spellemannspris på Internett. Og ikkje dårleg for ei låt frå ei norsk debutplate. Han kunne gjort det godt som hardingfelespelar. Han har - som enkelte andre norske elektroniske artistar - ei rekke kvalitetar til felles med denne yrkesgruppa. Særleg dei som dyrkar slåttespelet - denne slagferdige norske

danseformen. André Bratten har til og med eit namn som funkar! Berre ved å heite André Bratten kunne ein ha gjort det stort på eit utal landskappleikar. Ja og det er det han gjer no. Ikkje innan slåttespel men innan robodisco. Nett som slåttespelarane slår han lange repetative rytmiske linjer med computeren sin. Desse linjene glir over i einannan i vakre landskap: det heile er temmeleg naturalistisk kan ein påstå - nett som mykje anna god norsk elektronisk musikk. Bratten sitt toneunivers er både ljost og mørkt.

The Black Madonna er kreativ leder på Smart Bar, en legendarisk klubb i byen, og har kjørt en kompromissløst åpen linje der alle legninger og kjønn har vært velkomne bak platespillerne og på dansegulvet, og på feministiske workshops om å kombinere moderskap med DJ-virksomhet eller opplæring i synthesizere. Stamper forklarer det i grunnen best selv sitt presseskriv: "Dance music needs riot grrrls. Dance music needs Patti Smith. It needs DJ Sprinkles. Dance music needs some discomfort with its euphoria. Dance music needs salt in its wounds. Dance music needs women over the age of 40. Dance music needs breastfeeding DJs trying to get their kids to sleep before they have to play. Dance music needs cranky queers and teenagers who are really tired of this shit. Dance music needs writers and critics and academics and historians. Dance music needs poor people and people who don't have the right shoes to get into the club. Dance music needs shirts without collars. Dance music needs people who struggled all week. Dance music needs people that had to come before midnight because they couldn't afford full admission. Dance music does not need more of the status quo."
